

A TÉL
FARKASAI

DAN
JONES

A TÉL
FARKASAI

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Dan Jones: *Wolves of Winter*
First published in the UK in 2023 by Head of Zeus Ltd,
part of Bloomsbury Publishing Plc

Fordította
Rindó Klára
Szabados Tamás

Szerkesztette
Böröczki Tamás

ISBN 978-963-636-346-8

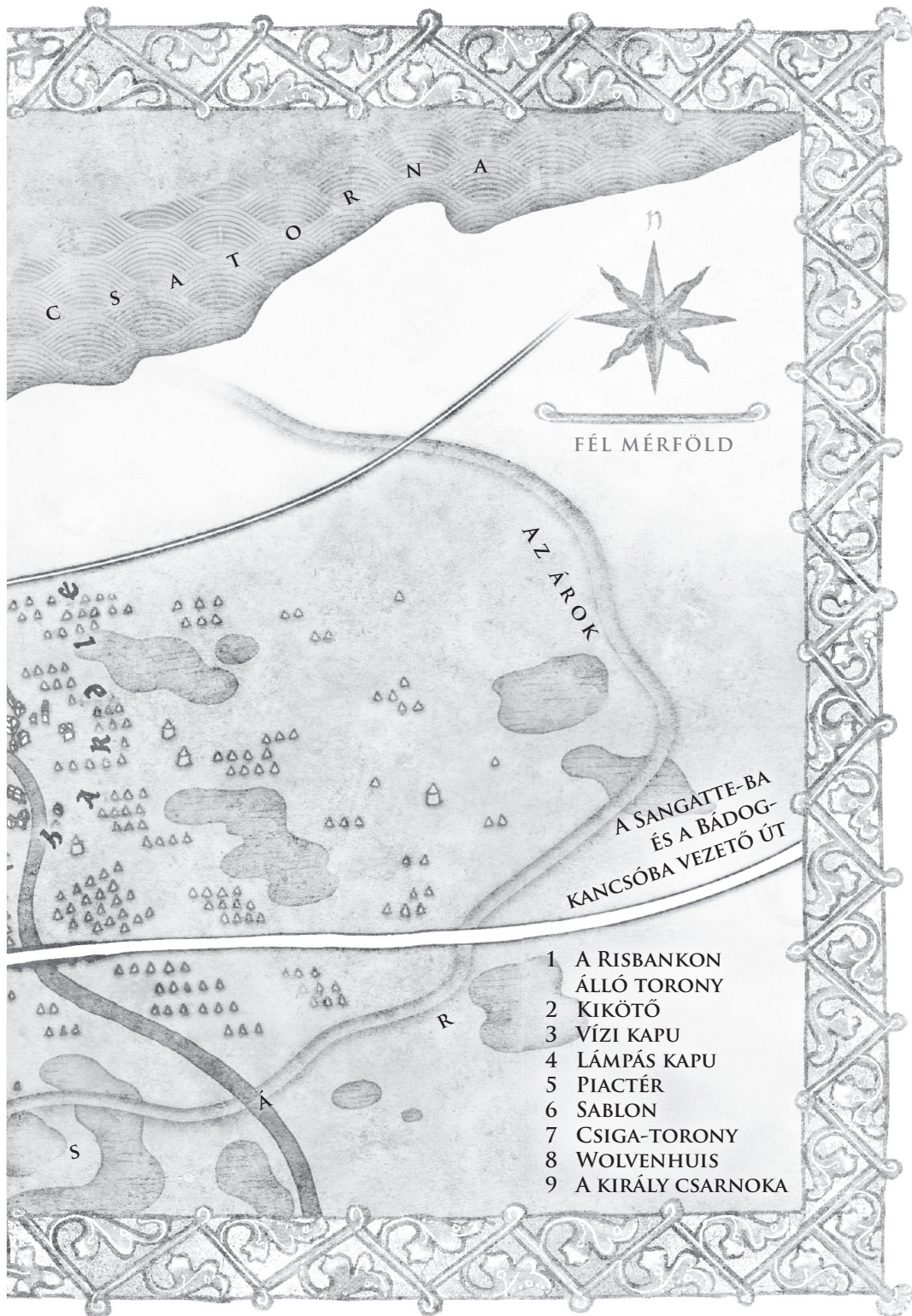
Minden jog fenntartva

© Dan Jones 2023
© Kossuth Kiadó 2024
by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc
© Hungarian translation Rindó Klára, Szabados Tamás 2024
Lyrics from *I Am the Wolf* by Mark Lanegan © 2014
Cover design and artworking © Ben Prior | Head of Zeus
Map design © Jamie Whyte
Cover photos © Shutterstock, Getty Images

Ivynek

A THÉROUANNE-BA
VEZETŐ ÚT

FÉL MÉRFÖLD

AZ ÁROK

A SANGATTE-BA
ÉS A BÁDOG-
KANCSÓBA VEZETŐ ÚT

- 1 A RISBANKON
ÁLLÓ TORONY
- 2 KIKÖTŐ
- 3 VÍZI KAPU
- 4 LÁMPÁS KAPU
- 5 PIACTÉR
- 6 SABLON
- 7 CSIGA-TORONY
- 8 WOLVENHUIS
- 9 A KIRÁLY CSARNOKA

Küldetésünk régóta tart már, és nagyon elbúzódik. De nem szándékozunk elhagyni a Francia Királyságot, míg véget nem vetünk a háborúknak.

III. EDUÁRD, CALAIS, 1346

Nem maradt itt semmi, amit ne ettek volna még meg, hacsak nem az emberek húsa.

JEAN DE VIENNE, CALAIS, 1347

PROLÓGUS

1345. JÚLIUS

Már alkonyodott, amikor a Kapitány elszakadt az egyre gyérülő tömegtől a Pénzváltók hídján, és két bolt fából készült portálja között besurrant egy szűk sikátorba, amely a híd végén álló sorompóhoz vezetett. A korlátnak támaszkodott, és körülnézett. *Párizs*. Balra a lenyugvó nap világította meg az Île de la Citét, az itt álló királyi palotát, a Sainte-Chapelle-t és a Notre-Dame székesegyházat. Jobbra tőle terpeszkedett az igazi nagyváros, a hatalmas, nyüzsgő metropolisz: a régi védőfalak között összezsúfolódó házak, boltok és templomok ezrei. Alatta hömpölygött a Szajna. A folyó ott, ahol áthaladt a híd keskeny pillérei között, felgyorsult, és vadul örvénylett. Vastag, barna hab úszott a tetején. A Kapitányt megcsapta az összegyűlt ürülék bűze, ami nem sokkal följebb ömlött bele a folyóba. Harapni lehetett a nyári éjszakában. Befogta az orrát, és a kabátujján keresztül vette a levegőt. Számolta a levegővételeket, mint a miatyánkot. A városban mindenütt az esteli harangszó hallatszott.

– Tehát meghalt.

A Kapitány olyan jól ismerte a hangot, amely megszólította, hogy meg sem kellett fordulnia. Aztán amikor elvette a kabátujját az arca elől, megcsapta a lehelete is. Hús rohadt a sárga fogai között.

– Legalábbis úgy tűnt, amikor eljöttem onnan – mondta a Kapitány. – Nem ismerek olyan embert, aki túlélte volna, hogy kitaposás a fülén az agyát. Nem hinném, hogy ma ott lesz a misén.

Még mindig a hömpölygő folyót bámulta. Egy héttel korábban, egy másik éjszakán, egy másik városban végignézte, ahogy a csöcselék leszúrja és halálra tapossa Jacob van Arteveldét, a flamand

önkényurat, politikust és kalandort, királyok barátját, köpönyeg-forgató sarlatánt, akit mindenki csak a genti sörfőzőként ismert.

– Hogy jutottál ki?

A Kapitány végre megfordult, hogy szembenézzen a beszélővel. Egy nála egy fejjel magasabb férfi állt előtte. Sűrű barna szakállá itt-ott szürkébe fordult, és annyira elborította az arcát, hogy csaknem a szemgolyójáig ért. Egyik szemöldökéből hiányzott egy darab, és az orra több helyen el volt törve. A bajusza hosszan lelógott a szája sarkánál, mint a pontyé.

– Kijutni nem nehéz – mondta a Kapitány –, ha egyedül van az ember. Feltéve, ha nem időzik túl sokáig, hogy gyönyörködjön a tettében.

– Persze, most egyedül dolgozol – fintorodott el a férfi savanyúan. – Királyunk nem mond neked köszönetet.

– Nem is kell – vágta rá a Kapitány. – Artevelde volt az utolsó ember, aki úgy vélte, hogy Eduárd király képes lesz ráerőltetni a fiát Gentre és megtenni Flandria grófjának. De ennek most vége. Innentől az olaszok veszik át az irányítást. Legalábbis egy ideig.

– Valóban.

A két férfi nem szólalt meg egy ideig. A Kapitány törte meg a csendet.

– Azért jöttél, hogy megköszönd?

A szakállas kurtán felkacagott.

– Nem – válaszolta. – Azért jöttem, hogy kifizesselek.

Átnyújtott a Kapitánynak egy finom borjúbőrből készült erszényt. A Kapitány méregette a súlyát a kezében, aztán kinyitotta, és a nap lenyugvó fénye megcsillant az aranypénzeken. Angol neme-

sek verették nem is olyan régen. A Kapitány föltartotta az egyik érmét. Tengeren úszó gálya képét verték az egyik oldalára, a másikkra Eduárd király vadonatúj címerét: angol oroszánokat francia lilimokkal negyedelve. A szíve megdobbant a látványtól. Visszatette az erszénybe, és hűvös arckifejezést öltött.

– Háborús arany – mondta. – Nem túl népszerű erre felé.

– Párizsban akarsz maradni?

– Talán.

– Az arany az arany. Megtarthatod, vagy visszajöhetsz ide holnap, és beválthatod olyasmire, ami jobban tetszik. – A nagydarab fickó fejével a sikátor felé biccentett. A hidat pénzváltó házak szegélyezték, most már bezártak éjszakára. – A pénzváltóknak semmi közük a királyok civakodásához. Kivéve, ha a profitjukat veszélyezteti. Akármelyikük ad neked garast vagy pennyt. Adnak szaracén aranypénzt is, ha azt szeretnél. Persze leszedik a sápot, de...

A Kapitány finoman megrázta a borjúbőr erszényt, és befejezte a mondatot.

– ...úgy van, ahogy van. – Megint megrázta az erszényt, aztán betette az oldalán lógó táskába. – Mondd meg Pulteney-nek...

A szakállas közbevágot.

– Sir John üdvözetét küldi. Természetesen hálás neked, és Istennek, az eredményes végkifejletért.

– Van számomra valami munkája?

– Most nincs. De tudod, hogy állnak a dolgok. Háború van. Háborúban mindig akad munka. Ez a háború pedig még sokáig elhúzódik. Ne aggódj. A végére gazdag ember leszel, ami mindig

szeretnél volna lenni. – Elhallgatott. – Ha szükségünk lesz rád, majd megtalálunk.

– Legyen így.

A Kapitány nem kérdezte, hogyan fogják megtalálni. Mindig megoldották. Már indulni készült, de a szakállas határozottan a vállára tette a kezét. Valami megváltozott a szemében. A tekintete a Kapitány mögé villant.

– Ne...

A Kapitány keményen mellbe lökte a szakállast. Az két lépést hátrátántorodott, de visszanyerte az egyensúlyát, és sikerült elzárnia a sikátort. Megragadta a Kapitány csuklóját, meglepő ügyességgel megperdítette, és a karját szorosan a hátához szögezve tartotta. Úgy fordította, hogy megint a folyóval szemben álljon. A fülébe suttogott.

– Ne nézd.

Aztán keményen megrántotta a Kapitány karját, és a kezét felnyomta a nyakszirtjéig. A Kapitánynak égett a válla. A szeme szúrt. Megpróbált nyugodt hangon beszélni, de a fogai között szűrte a szót.

– Mit csinálsz?

A szakállas még közelebb hajolt.

– Követtek bennünket. Indulj a sziget felé. Valaki ki fogja nyitni a kaput. Érted?

A Kapitány bólintott.

– Mi... Ki...

– Csak tedd, amit mondok! – A férfi megint megrántotta a karját. – Most taposs a lábamra.

A Kapitány fölemelte a jobb csizmáját, és lecsapta maga mögött. A szakállas fõlszisszent, elengedte a Kapitány karját, és színpadiasan ugrálni kezdett. Ugyanakkor durván megpördítette a Kapitányt, és a sikátor felé penderítette.

– Eredj! – suttogetta. – Jó utat!

A Kapitány nem állt le vitatkozni. Féloldalra dõlve, fájó karját fogva futásnak eredt végig a sikátoron, a híd felé. Amikor odaért, tudta, hogy valami nincs rendben.

A Pénzváltók hídját a kelõ hold csontsárga fénye világította meg. Teljesen kihalt volt, pedig alkonyatkor még nyüzsgött. Most viszont egy pissenést se hallott.

A Kapitány érezte, hogy a vér lüktet a fülében. A táskájáért és az erszényért nyúlt. Még megvoltak. Elõhúzott egy marék pénzérmet, és a nadrágjába tömte.

Aztán az övében megbúvó rövid pengéjû tőrért nyúlt. Eltűnt.

Hát persze.

Kiosont a sikatorból, és behúzódot egy ajtónyílásba. Fõlhúzta a csuklyáját, és az alól kémlelt ki óvatosan a királyi sziget palota-komplexuma irányába.

A nagy épületek most hatalmasan és szürkén emelkedtek a holdfényben. A szigetre vezető kapuknál beteges, narancssárga fénnel ragyogtak a fáklyák.

A Kapitány megdörzsölte a vállát, próbált bele valami életet masszírozni. Úgy becsülte, hogy a fáklyával megvilágított kapu nagyjából száz lépésre van. Nem tartana sokáig odaérni. A szakállas azt mondta, hogy az egyik kapu nyitva lesz.

Még a késemet is elvette.

A Kapitány átkozódott. Az idő ellene dolgozott. Választania kellett. Úgy döntött, bízik az ösztöneiben. Az állát a mellkasához szorította, a csuklyáját még szorosabbra húzta az arca körül, és egyik ajtótól a másikig lopakodva elindult vissza a város felé.

Hirtelen lépések visszhangját hallotta. Több ember közeledett felé. Gyorsan mozogtak. Elvágták az útját. Megint káromkodott: irányt váltott, és visszafelé indult a palotához.

A lépések felgyorsultak mögötte.

A Kapitány nem vesztegette az időt azzal, hogy visszanézzen. Csak futott, ahogy bírt. A lába dobogott a híd deszkáin, csizmáinak csattogása örült erővel verődött vissza az elhagyott boltok portáljairól.

A keze csúszós volt az izzadságtól. A tüdeje égett. De futott tovább. Szemét az előtte álló palotára szegezte. A fények minden lépéssel közelebb kerültek. Hetven lépés. Ötven. Negyven. Már majdnem odaért.

Húsz.

Egy Fülöp király libériáját viselő páncélos őrszem kilépett a kapu mellett álló őrházból. Üvöltött valamit. Hívta a többi őrt. Nem úgy hangzott, mintha megparancsolta volna, hogy bármiféle kaput ki nyissanak.

Az őr kivonta a kardját. A Kapitány ekkor már biztosan tudta.
Csőbe húzták.

A szeme sarkából egy másik sikátort pillantott meg, amely a híd bezárt épületei között vezetett. Ide szaladt be, és egy pillanatra leguggolt, olyan csöndesen lélegzett, ahogy csak tudott az orrán keresztül. A mellkasa úgy égett, mintha lángra akart volna lobbanni.

Hegyezte a fülét, hogy a szívdobogásán kívül mást is halljon. Már nem hallott lépéseket. Beljebb hatolt a sikátorba, és abban reménykedett, hogy le tudja vágni az utat a boltok mögött. Reménykedett, hogy az utca talán vezet valahova. Tapogatózva haladt, hagyta, hogy a fal durva épületfái az ingén keresztül horzsolják a hátát. A sikátor annyira sötét volt, hogy az üresség ragyogó színekben táncolt, olyanokban, amelyekről tudta, hogy nem lehetnek ott. Zöld és piros. Sárga szikrák.

Újból léptek zaját hallotta. Elhaladtak a sikátor bejárata mellett. Újból hallotta az őr kiáltását. Valakik pergő szavakat váltottak egymással. Aztán a lépések távolodni kezdtek, és egyre csöndesebbek lettek, ahogy haladtak vissza a város felé.

A Kapitány megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

Egy tör hegye nyomódott a nyakának. A bűzös lehelet elárulta, ki tartja. A Kapitány megdermedt.

– Bocsáss meg, cimbora – mondta a szakállas hangja. Aztán felemelte a lábát a sötétben, és sarkával oldalról a Kapitány térdébe taposott. Fehér fájdalom hasított a Kapitány lábába. Megpróbált csöndben maradni. Beleharapott a nyelve hegyébe. Vér árasztotta el a száját. A feketeségben a genti sörfőzőt látta, amint szétreped a feje, mint a tök. A szeme úgy dülekedt ki a koponyájából, mint a megnyúzott nyúlé.

A Kapitány oldalra dőlt, és a törött lábára esett. Két pár kéz ragadta meg durván a hóna alatt. Az egyik kéz belenyúlt a táskájába, és kivette a borjúbőr erszényt. Vér szivárgott a szájából. Szeme előtt zöld csillagok táncoltak.

A sötétségben egy másik hangot is hallott. Egy nőét.

– *Dépêchez-vous!* – mondta. – *J'ai froid.*

Siessünk, fázom.

A Kapitány megint köhögött. Továbbra is folyt a száján vér. Érezte, hogy két erős kar a válla alatt megmarkolva a magasba emeli. Minden durva rántásra fájdalom nyilallt a térdébe. A karok tizenöt lépéssel hátrébb húzták, végül érezte, hogy a válla a híd oldalkorlátjához nyomódik. Aztán egy arcot érzett a sajátja mellett, és másik száj szagát. Egy nőét. Jó bor illatát árasztotta. A fülébe súgott.

– *C'est vrai. Le roi ne vous remercie pas.*

Ez igaz. A király nem köszöni meg.

Egy csókot nyomott az arcára.

– *Mais je vous remercie.*

De én igen.

Aztán a nő elment, és a két durva kar a magasba rántotta a Kapitányt, míg a felsőteste egészen a korlát fölé nem emelkedett. Egy pillanatig csak lógott ott félig a hídon, félig meg a folyó fölött. Aztán elengedték.

A Kapitány egy pillanatra súlytalanak érezte magát. Mintha repülő angyallá változott volna. Mintha magasan a híd fölé emelkedett volna. Párizs fölé. Minden fölé. Kétségbeesetten csapkodott a két karjával, megpróbált megkapaszzkodni valamiben. Bármiben. De ujjai csak a hideg levegőt szorították. Aztán hirtelen már nem volt súlytalan. Összerándult a gyomra. Fölbugyogott a szájában az epe. Sebesen zuhant a büzlő Szajna felé. A Kapitány, miközben bukfenezett a sötétben, egyetlen lámpa fényét látta vad körökben táncolni maga fölött. A lámpa fényében ragyogó arcok kavarogtak,

megnyúltak, majd egybeolvadtak. Közöttük körbe-körbe forgott a fáklya fénye az éjszaka első csillagainak hűvös ragyogásával váltakozva. Mindegyik csillag apró, fényes pénzdarab módjára pislákolt. A Kapitány újból a genti sörfőzőre gondolt. Arra az életre, amit választott. Azokra az emberekre, akiket maga mögött hagyott. Ahogy a víz közeledett felé, hallotta, hogy valaki felsikolt. Amikor a vízbe csapódott, rádöbbsent, hogy ő volt az.